

Slutet gott för alla

Jag ser du har stoppat huvudet i paraplystället i hallen, du har väl fått panik och hittar inte ut. Men stanna lugnt kvar och låt oss gå upp i rök tillsammans. Du kommer att repa dig, var så säker käre vindögde kompanjon, så njut av hur motståndslöst och lekfullt elden slukar mitt torra fnöske! Lika lätt kommer hela tidsepoken snart att brinna ner och ta med sig de där som ändå aldrig begrep något.

Jag är ett gammalt hus i en uråldrig by och jag står här och delar en väg mitt itu som om jag vore en sten i en bäck. De resande viker av för mig, till och med tiden tycks gå åt sidan när den passerar. Ibland tror jag också att det är jag som gett upphov till att vägen från söder här delar sig och väjer av mot väst och öst. Men det gick väl bara inte att fortsätta längre norrut. För bakom mig breder allmänningen ut sig: En äng där byborna samlas vid midsommar; jag hör stojet varje år. Då hör jag svagt även ekot från dem som bodde här först, de som hade sina riter och besvärjelser. Och då var marken sank och våt, en riktig mosse och det var inget att senare bygga väg på för fordon med hjul. Så vägen fick här ta sig en annan riktning och den valde att göra det åt två håll.

Framför mig slutar tomten i en spets söderut mot staden, den stora nya staden. Bilarna skyndar alltid med större kraft bort från byn som om de inte kan försvinna härifrån fort nog. De som färdas mot mig verkar istället tveka: Vänster eller höger? Mig kastar de sällan en blick på och jag förstår dem; jag byggdes inte för yttre prål, tiderna var inte sådana då, för länge sedan. Om tomten är det heller inte så mycket att orda, olika ägare har försökt att göra det trivsamt, men jorden har inte tagit emot dem, inte velat det de velat. Knappt ens en gräsmatta. Men ett staket: Ett värn och en triumfbåge som tog plats i denna den yttersta tiden inför det barn som skulle födas.

Han ville så mycket, han den siste, och det hamrade han in i träet. Dag och kväll spikade och byggde han på staketet som likt en träpalissad för flockens utvalde skulle skydda den lille: byns stolthet och pappas egen son.

Hon hade inte tagit del utan hållit sig i skuggan på baksidan av huset. Sommaren var het det året, och hon klagade på värmen. Han lyssnade deltagande, men verkade själv njuta av att svetten rann nerför kroppen och han arbetade vidare med att foga bräda till bräda. Ibland tog hon sig igenom där bak nere vid komposten och tunnorna och vandrade ut på allmänningen. Han kunde ta en paus då, som om han, fastän jag stod i vägen och han inte kunde se var hon var, insåg att han var ensam. Han brukade ta upp en näsduk och torka sig

om pannan och se ut som om han lyssnade efter något och spana upp i skyn. Feta stråk av flyttfåglar drog på våren över himlen, men nu var det sommar och himlen var tom. Han fick fortsätta. Hon började hjälpa honom när det kom till att måla, men de blev ovänner om färgen och hon drog sig åter tillbaka.

En dag lägrade sig tystnaden, han var färdig. Han rensade upp allt spill och bråte, samlade in verktygen och patrullerade gränsen, varv efter varv. Staketet löpte runt tomten som Midgårdssormen: vaktandes, omgärdandes och i dvala inväntandes alltings fullbordan. Nu skulle en frid ha kunnat infinna sig. Men ingen frid kom. Inhägnaden tycktes snäva in dem istället och deras beteenden fick mig att minnas vilddjurets andhämtning och blick i fällan, näsborrar som vidgades, borst som restes, musklerna som spändes; för varje gång den infångade försökte slita sig loss slöt fällan allt tätare och hårdare till runt kroppen.

Om han var lugn och långsam i sina rörelser så krampade hennes fotsteg och vibrerade hårt ner i mina trossbottnar. Hon gick rastlöst från rum till rum, särskilt när han inte var hemma. Ställde sig framför än hallspegeln än den i badrummet. Men inte för att som han le mot hennes anlete utan snarare för att borra blicken sylvasst rakt genom spegelglaset och träffa mig som ormspott, jag rös.

Jag minns deras sista samtal i stora rummet, han hade propsat på att de skulle sitta där nu så de kunde se ut genom burspråket mot trädgården och staketet. Han var särskilt nöjd med grinden där framme, det hördes. Det är en konst, brukade han säga, att få en grind att harmoniera mot staketet, men ändå vara sig själv nog. Och att både få grinden att framstå som att den välkomnar till att öppnas, men samtidigt uppfattas som en trygg tillslutning. Han hade lyckats, verkade han vilja säga varje gång han förde grinden på tal, men det syntes att han alltid värdjade till henne att det var därifrån de orden skulle komma. Hon sa dem aldrig. Men den här gången sa hon något annat. Det var sista gången de åt middag tillsammans, sista gången de satt som siluetter i motljus mitt emot varandra i burspråket. Han hade lagt ner besticken och gråtit.

Kort därefter följde han henne till grinden och öppnade den ordlöst för henne en sista gång. Hon stannade och vände sig mot honom och öppnade munnen, men hans blick som var som hennes när ingen såg gjorde att hon slöt munnen igen, sänkte huvudet, tog sina väskor och gick ut till bilen. Hon tog vägen söderut.

Så gick tiden vidare och han som bodde ensam kvar kallnade, stelnade och lät sig vara som om han huggits ner till en stubbe i skogen. Längre kurade han långa kvällar i stora rummet och lät skymningen invadera blicken som han höll stint riktad mot där vägarna möts. Så slutade han med det. Efter att han hastigt ätit i köket när han kommit hem gick han istället

direkt in i det lilla teverummet, rullade ner om det var för ljust ute, satte sig framför teven som alltid var påslagen, öppnade en öl och hällde i lite vodka. Han hade ögonen på skärmen, men såg inte ut att uppleva någonting. Han brukade somna i soffan.

Jag kvävdes långsamt av unkna rum och dävna tankar om det nu överhuvudtaget drog några hjärnvågor utöver mössens genom huset. Otvättade fönster och damm överallt. Stupröret hade släppt från fästet och gräset behövde klippas, nu växte det plötsligt. Här såg ut! Husets herre höll sig borta alltmer, men en dag slet han upp ytterdörren och rusade in och öppnade alla fönster och började städa så ohyran flydde. Han sjöng. Sedan försvann han igen, men var snart tillbaka med blommor. Efter en stund körde han iväg igen. Och kom tillbaka med nya varor; jag blev rent skakig av allt smällande i dörrarna.

Hon kom först bara på besök. Ibland hade hon sonen med sig och han brukade beskedligt gå från rum till rum och titta innan han fastnade framför teven. Snart började hon och barnet övernatta, sedan bara hon. I början stod det alltid en långskaftad och mörkröd ros och väntade på henne i en karaff. Hon lät den vara kvar och nästa gång hon kom hängde hon rosen upp och ner bredvid de andra hon fått. En samling som bredde ut sig bredvid valvöppningen mellan hallen och stora rummet. Hon hade även en tandborste i badrummet, kläder i sovrummet, böcker och en korg med stickgarn i teverummet och älsklingsmat i kylskåpet. Samtidigt försvann en del av hans kläder och saker, speciellt högarna med gamla tidningar. Och alla sparade lock efter slängda kastruller som han misslyckats med att få rena efter att ha bränt vid maten. Han orkade aldrig stå kvar i köket och röra under uppvärmningen av vad det nu var i plastpåsarna som han klämt ut innehållet ur. När pojken flyttade till eget kom kvinnan för gott hem till mannen. Det var så de uttryckte sig.

De möblerade om, ändrade tillbaka, och flyttade runt allt en gång till tills hon var nöjd. Hon hade ansenliga mängder kläder, böcker och barndomsminnen. Han köpte fler garderober, försökte hitta en lämplig vägg för hennes bokhyllor och samlingar och bar ner hennes sparade kartonger i källaren. Möbler för övrigt hade hon inte tagit med sig i någon större omfattning; sonen hade fått ta vad han ville till sitt första egna hem.

Rumsterandet höll på en tid sedan sjönk tillvaron in i sig självt igen och de var prisgivna åt varandra likt stenar på en strand i ebb. Jag knäppte och knakade mig rätt i vad de kallade efterskalv till alla möbelflyttningar som skett. Men det var jag som tänjde mig i följsamhet mot hennes mjuka och varma kropp. Hon gick oftast barfota och trampade ner med elastiskt kattassande steg som fick mitt gamla trä att börja rinna till av ren, skär kåda igen. Och när hon stod lutad mot en dörrpost, till exempel, för att prata med honom och smekande drog handen upp och ner längs listen medan hon sa sina ord så sög jag i mig fukten

från hennes bara armar och händer och lät mig berusas från taknock till pannrum.

Så reagerade inte han. För när hon numer ville prata brukade han först röra sig genom huset med henne i släptåg tills han slutligen slog läger i sitt gamla gryt: teverummet. Med ryggen till i fåtöljen fingrade han på fjärrkontrollen efter en sportkanal. Ju mer hon pratade desto mer antog han formen av en gjutjärns gryta: huvudet pressades ner mot axlarna så halsen försvann, käkarna bet ihop och de trinda öronen stack röda ut på sidorna. Hur hon än försökte fick hon inte ur honom det hon ville höra. Hon kunde till slut tystna och bara stå där och se på det lilla som stack upp av honom bakom ryggstödet, skaka på huvudet och gå ut i köket och sätta sig på kanten av en stol och med händerna pressade mot ansiktet gråta sammanbitet. Efter ett tag brukade han komma ut och lyfta upp henne, begrava henne i sina armar och stryka henne över håret som om hon var ett litet barn.

Deras tillkortakommanden mot varandra hade från början sett ut att vara lika beskedliga brister som ett dagsgammalt getingbo kan verka hotfullt. Men i likhet med det senare antog ganska snart deras motsättningar karaktären av något som inte lät sig hanteras och nedmonteras hur enkelt som helst; grälen klubbade fast i väggarna och växte som ett allt mer högljutt och ständigt surrande. Mjölken surnade i kylskåpet, spindlarna flyttade ut och nässlorna brände dem när de slängde sopor i tunnorna, men de begrep så klart inte varför. De levde i de ensammas tidsålder.

Besvikelsen urholkade dem båda likt splintborrens framfart i almstammarna och stegen tappade spänst och orden till slut sin mening; de malde på mekaniskt i sina förehavanden som om de slutat leva och blivit ting de också. Men det tickade inom dem. Och jag kunde sniffa mig till det i deras utandningsluft, känna det från vätskan som spolades genom rören från toaletten och höra det i hennes sätt att borsta håret eller se det i hans glufsätande i teverummet sena kvällar när han kommit hem och hon redan sov: De väntade på nästa drag.

Jag suckade och drog mig undan; jag var ju bara ett hus. Men jag behövde dem, jag behövde liv, jag behövde behövas. Annars var jag som de döda: Skrumpna skal runt glömda existenser. De som dragit här förbi för länge sedan hade i alla fall haft ett hopp om att en dag skulle allting förklaras, det var de spår de ristat in i fröet som efter generationer en dag blev trädet som fälldes för att bli del av huset som byggdes och som blev jag. Men de levande är döva och blinda för oss andra, för oss som överbryggar avstånden. Stenarna vet allt, men ingen lyssnar.

Jag försökte få dem på andra tankar och ge dem något att samlas kring, att få dem tillsammans igen som förr så jag sprang läck i källaren, men det var inte så bra. Hennes

barndomssaker vattenskadades och han stod hjälplöst och tittade på när hon fick slänga minnena från när hon varit en annan.

Han sa aldrig något om staketet, inte hon heller. Samtalen slingrade sig annars ständigt som lianer genom rummen och runt dem. Hon drev fram skotten han försökte värja sig mot. De pratade ofta med varandra när de var i olika rum. Var är du?, kunde de säga. Eller: Jaså, sitter du där? Så länge hon inte tog upp vissa ämnen kunde han befinna sig utanför sin egen håla, men plötsligt hade hon skruvat samman en mening han liksom bländades av och då försvann han likt en fisk in i korallrevets mörker igen. Hon sov ibland i soffan i vardagsrummet.

Dagarna gick och planeten genomfors av allt tätare skalv, de var långt borta, men jag registrerade dem. Precis som de andra tecknen på klimatförändringar och vissa mutationer som jag visste förbådade slutet på perioden. Skiftet skulle dröja, men det skulle ske. Så det var inte så konstigt det som kom att hända, det låg i luften. Ekona från förr blev också allt mer intensiva.

Det var en dag som började som alla andra: Solen gick upp i öster, daggen släppte från marken, förångades, steg och förenades. Maskarna i jorden började sitt dagliga värv med att tröslöst äta sig framåt, föra humusen genom kroppen och släppa ut den genom öppningen bak, hade de tur överlevde de dagen, hade koltrastarna tur hittade de mat till sina ungar. Vinden fick träden att vaja och värmen och ljuset frestade blomkalkarna att öppna sig på ängen. Han var på tjänsteresa och skulle komma hem på kvällen, hon hade besök av sonen; denne körde hetsigt in på tomten, lämnade en säck tvätt till sin mor, åt hennes mat, berättade en del och teg förmodligen om somligt. Hon redogjorde för sitt, serverade middag och sorterade smutskläder. När sonen skulle gå klagade hon över att han inte kunde stanna längre och han försvarade sig med att han hade annat att göra. De gav varandra en kram där båda tittade med en rynka i pannan över varandras axel och sonen försvann med en rivstart. Som alltid.

Några timmar senare kommer han hem. Han öppnar ytterdörren med ett ryck, ställer ner en större väska bredvid bänken, tar av sig ytterrocken i ett svep, hänger in den i garderoben, drar av slipsen, klatschar till som om det var en piska han höll i handen och slänger slipsen på byrån. Tar därefter av sig skorna genom att hålla fast skolästen med den andra fotens tår medan han drar upp foten ur skon. Skorna ställer han prydligt på nedersta raden i skohyllan. Som alltid. Som danserna och åkallandena hos de andra för länge sedan: samma rytm, samma bestämdhet. Det är därför inget vill växa på tomten, det har offrats för

mycket just här. Kanske han rörde sig lite mer demonstrativt än vanligt, han säger att han är arg på att pojken varit där och rivstartat med bilen igen så gruset sprätt iväg och en rosenbuske blivit tilltufsad. I badrummet noterar han tvätten som lämnats in och sedan får han veta att de redan ätit. Det sista får han veta när de går ut i köket för att plocka upp vad han köpt med sig hem.

”Vi åt.”

”Jasså?”

”Det blev så.”

”Fast du visste när jag skulle komma hem?”

”Jag gjorde sötsur gryta.”

”Hans favoriträtt.”

”Du är svartsjuk.”

”Nä men sur ifall det betyder att du inte vill äta med mig.”

”Kärlek är att ge. Du har aldrig behövt bry dig om honom och det är väl det som är felet.”

”Det var då ett jävla tjat.”

Han vägrade äta resterna av grytan och stekte upp lite av det han köpt i viltaffären på vägen från flygplatsen. Han gick in och satte sig i teverummet för att titta på fotboll medan han åt. Hon vek tvätt. Han öppnade en flaska vin och delade innehållet i två stora glas. Han ropade på henne med den andra rösten. Det gick aldrig att räkna ut när det här skulle inträffa; mitt i ett gräl eller under en fredad transportsträcka mellan urladdningarna. Men när det hände rätade de upp sig och möttes släta och historielösa. Friden föll igenom allt och alla: Myrorna under köket brukade ta en paus från det eviga omflyttandet av äggen, gråsuggorna samlades i en hög under den stora blomkrukan vid ytterdörren och en liten, knappt skönjbar, virvel trädde en dans på ytan av brunnsvattnet. Jag njöt och svängde som en malmklocka i tidens stapel.

Hon bytte kläder till en uringad jumper och tights och satte sig bredvid honom i soffan. Han bytte kanal och de drack. Han tog henne om nacken och hennes hand sökte sig till hans skrev. De tömde glasen och tog med sig en konjaksflaska till sovrummet. Hon rullade ner, de klädde av sig, lade sig i sängen och parade sig. Han gick upp och kissade. De drack lite konjak ur samma kupa som stod under bädden sedan sist, somnade, suckade och släppte sig. Hon trodde säkert att i morgon skulle de kunna prata bättre med varandra och han hoppades antagligen att samlaget gjort att det var slutsnackat. Det var så de brukade muttra när de var ensamma i alla fall. Och trodde att ingen hörde.

Så: Steg i mörkret, vilsna språng från en utsläppt. Borta från väster närmar sig i den månlösa natten ett par strålkastare. De dansar mot vägbanan, blir långsamt större. Vinden tar tag i buskarna och för dessa fram och åter mot vägen, men där är någonting annat också som inte följer efter utan som rör sig i egen bana. Rakt mot bilen som om den okände sökte upplysning. Bilföraren ser till slut och girar tvärt varvid bilen kör ner i diket och studsar upp ur detsamma och brakar rakt genom staketet och in på tomten där ekipaget stannar med ett rosslande läte. Billyktorna stirrar blint på sovrumsfönstret som om de tillhörde en best från underjorden som tagit sig upp till ytan och nu stod och glodde in med brinnande ögon.

Hon vaknar av smällen, sätter sig upp i sängen, stirrar på ljuskäglorna som avtecknar sig mot rullgardinen.

”Vad var det?”

”En jävla smäll var det”, säger han och famlar undan sängkläderna.

Han går försiktigt fram mot fönstret, vidgar springan mellan gardin och vägg, kisar, hukar och knyter näven.

”För helvete!”

”Vad ser du?”

”Det står en bil på tomten, den jäveln har kört igenom staketet, rakt igenom, det är ett stort hål. Staketet är sönder.”

”Ser du om någon rör sig i bilen? Tänk om den exploderar!”

”Det gör de bara på bio. Nu öppnas dörren. Det är en karl, en stor en, han tar sig ut och kollar, han kan i alla fall stå på benen. Han trevar runt bilen som om han känner på den, verkar lukta på sina händer. Nu tittar han hit. Nu börjar han gå hitåt. Jag kan inte se vad det är för typ. Vi får ta på oss och vara beredda.”

”Verkar han skadad?”

”Inte vad jag kan se. Håller sig för bröstet förstås. Jävla svin.”

De står bredvid varandra i hallen, båda är iförda randiga morgonrockar hårt åtdragna i midjan. Dörrklockan ringer. Först en lång gång. Sedan ihärdigt flera korta gånger. Han tänder belysningen ute och inne och öppnar dörren. Därute står en man som håller sig om bröstet med ena handen och lutar sig mot huset med den andra. De iakttar varandra.

Främlingen börjar tala, ber om ursäkt, har ont, skit, bilen, ursäkta. Han frågar om skador och främlingen börjar om med ont, skit, bilen, ursäkta. Hon tar tag i mannen och drar in honom, ber honom sätta sig ner på bänken i hallen och stänger dörren.

”Jag har djävligt ont i bröstet”, säger främlingen, ”jag vet inte om det är hjärtat eller ratten. Ha-ha, å fy fan jag kan inte skratta. Jag menar jag fick ratten i bröstet, har

kanske knäckt något revben, annars är det nog lugnt. Hur vet man om det är hjärtat?"

"Vad hände?", frågar han.

"Det var ett djur, ett större djur, helt plötsligt så bara var han där. Jag ville inte köra på så jag vände för vad det nu var. Jag såg inte att det var något jävla dike där. Jag studsade rakt in i er trädgård, kunde inte göra något åt det, bilen lydde inte längre. Nu vet jag inte om den går att få igång igen. Verkar död."

"Men du lever", sa hon, "och det är det viktiga. Du kanske vill låna toaletten?"

Mannen tackade ja och försvann in på toaletten. Hon och han står kvar i hallen, han lossar på skärpet, gungar på hämlarna och tittar bistert på henne.

"Jasså det är det viktiga? Jamså för helvete inte med honom."

Hon drar in andan. Försöker försvara mannen. Han vänder bort huvudet. Från toaletten kommer jämrande ljud.

"Han är skadad, det var en olyckshändelse. Staketet är väl skit samma! Speciellt det fula."

Hon tänder smålamporna i hallen, mannen kommer ut från toaletten och säger att han kollat hur han såg ut på kroppen och klämt och böjt och att allting verkar vara på sin plats.

"Då är det bara staketet som inte är det då", säger han.

"Alltså jag är hemskt ledsen."

Hon avbryter och frågar hur han ska ta sig hem, bilen kan stå tills vidare. Mannen säger han kan ringa sin granne som är bonde och snart ska stiga upp ändå, denne kunde hämta honom och köra honom hem. Hon föreslår de ska sätta sig i stora rummet alla tre och lugna ner sig ett slag och vänta ut den tid som är kvar innan mannen kan ringa.

Han hämtar konjaken i sovrummet och hon tar tre glas från köket. Mannen sjunker ner i en fåtölj medan hon och han slår sig ner i var sin ände av soffan, de tre sitter som i en triangel med lika långt avstånd till varandra. De byter ständigt ställning för fötterna, pratar om försäkringsbolag och bilreparationer. Han tittar på mannen som då och då rycker till och ser ut genom fönstren, hon vilar händerna runt konjakskupan och ser ner i vätskan. Mannen återkommer ständigt till vad det kan ha varit som han vände undan för på vägen hem. Hon vill veta om han säkert mår bra, om han vill ha något att äta och var han bor. Han som byggt staketet sitter tyst med smala ögon. Men när främlingen gått ut i köket för att bre sig en macka eller två efter att hon kommit in och sagt att nu är det klart, nu står det mat framdukat och hon åter satt sig i rummet då vänder han blicken mot henne, tittar länge och stort och säger:

”Jag minns hur det rusade i hela kroppen, jag smakade på orden, jag såg honom med en gång framför mig, hur han sprang emot mig när jag kom hem och ropade:

”Pappa, pappa, vill du leka med mig?”. Jag tog ut precis allt när jag stod i hallen och hon sa: ”Jag är med barn”. Jag har aldrig varit så lycklig som då. Vi hade varit tillsammans i många år och det verkade ju som om vi inte kunde få barn. Men visst väntade jag. Reste mycket i tjänsten då också och hoppades varje gång jag kom hem att hon skulle säga det. Och så gjorde hon det.”

Han tittar på henne och fortsätter berätta hur han omedelbart började bygga staketet. Hur han först fick bända bort den gamla låga betongvallen, hur han hade bearbetat den med ett spett. Och hur grannen hade kommit och frågat om han ville ha hjälp.

”Jag avböjde, sa att jobbet var mitt. Fy fan.”

Han reser på sig, sträcker på kroppen, men står kvar och kör ner händerna i rockfickorna, hon drar upp knäna till hakan och slår armarna om sig själv. Myrorna börjar flytta sina ägg igen, en mus äter sig in i ett paket gräsfrö i källaren och därute trampas jordgubbslandet ner så plantor och de sista bären mosas samman till en blodig gröt.

Jag önskar jag kunde lämna dem, jag var trött på dessa dödsdanser, detta imbecilla pladdrande och totala missuppfattning om tingens ordning och tidens gång och jag välkomnade det stora slutet på perioden. Vattenådern under marken svällde för varje år, det var ett gott tecken.

Mannen i köket reste på sig och tassade fram till dörren mot hallen för att lyssna, men skakade på huvudet och satte sig åter med det sistnämnda vilandes mellan armarna mot bordet och försökte sova. Någon försökte få soluret i trädgården att hälsa.

”Men”, sa hon, ”vad hände med barnet?”

Hans hjärtas elektriska kraftfält ändrade styrka och en röd rand sprang fram i pannan.

”Först dög jag inte till att få ett barn. Och sedan dög jag inte till att få sörja mitt barn för det fanns inget "mitt barn". Jag var fråntagen allting. Min längtan var en illusion och min förlust var falsk. Jag var ingenting.”

Hon fick dra ur honom bit efter bit för att förstå vad som hade hänt. Att hans kvinna väntat barn med grannen och inte med honom, och att hon tagit bort det. När hon lämnade honom för att flytta till staden dit grannen också flyttat hade han glidit ner i den sega sorg som ingen framtid kan ta sig upp ur. Han skötte sitt jobb, bar sin mask, existerade, men kom aldrig längre än till tomtgränsen med sina tankar. Han hade trott att en ny kvinna skulle kunna dra honom ut ur det förgångna.

”Men det går inte. Jag har mitt och du har ditt.”

Ingen av er har någonting, tänkte jag och en takpanna sprack.

”Vad var det?”

”Det är ett gammalt hus, det lever sitt eget liv.”

Tala för er själva, se så, gör något nu innan tiden helt har runnit från er. Och som om hennes son hade hört min vädjan smattrar gruset till därute av hans gymaskor och ytterdörren öppnas försiktigt.

”Hallå”, viskar rösten ute i hallen.

”Vi sitter härinne”, ropar hon. ”Varför kommer du nu?”

”Är allt okey? Vad har hänt? Det står en bil i trädgården.”

”Det är min bil”, säger mannen från köket. ”Jag ber om ursäkt, jag körde rakt genom staketet när jag väjde för ett djur av något slag.”

”Oj det måste vara en av dem.”

”Va?”

”Har ni inte sett på de sena lokalnyheterna?”

Och så berättar sonen om lastbilen som sladdade och välte tidigare på kvällen i kurvan bara en bit bort varvid låset gick upp och innehållet rymde. Nu var djuren utspridda över ett stort område och polis och ägare försökte fånga in dem.

”Jag och Benke är på väg hem från en fest och vi tog en sväng hitom för att kolla om vi kunde få syn på någon av dem, hade varit kul. Även om de inte är att leka med. Och de kanske fattade de var på väg till slakt och därför verkligen inte vill fångas in. Sa jag vad det är för djur? Nä. Ni kan aldrig gissa det heller, tror jag. Men det är strutsar. En hel långtradare full med strutsar har sprungit lös.”

”Det var alltså en struts jag höll på att krocka med”, ropade mannen förskräckt och kom ut från köket och såg ut att vilja ha en kram, men ingen brydde sig om honom. Han fick stå ensam och mumla om ögonen, han hade sett in i ett par ögon han inte kunde bli fri från, det var som om det var han som var på fel plats och inte strutsen som dykt upp från tomma intet.

Hon kunde inte hålla tyst om att han var mest upprörd över att det hemska staketet gått sönder, varvid han ber henne hålla käften varvid sonen säger att han är en gubbjäväl som inte ska säga så till hans mamma varvid han säger att han vill skiljas, det får vara nog nu så killen får hitta någon annanstans att köra ner rosor och kasta in tvätten hos varvid sonen frågar sin mor om hon vill följa med därifrån varvid hon tackar nej, men mannen säger att han gärna får skjuts om det går för sig varvid ynglingen säger ja.

Mannen tackar och går ut till bilen, sonen frågar sin mamma om hon verkligen vill stanna kvar. Hon nickar och säger att de har en del att prata om fortfarande varvid han suckar och tycker hon kan åka i så fall varvid pojken svär åt honom igen. Han svär tillbaka och hon börjar gråta. De går ett varv till sedan kör sonen iväg österut med mannen. Trädgårdstomten ruskar på sig och ser en frände i fjärran på väg västerut, trampar lite nervöst, men beslutar sig för att stanna. Det var kanske något med marken som kändes bekant i generna.

Hon och han står kvar i hallen ett tag. Sedan säger hon att hon inte vet om hon ska gå ut i köket och äta frukost och låtsas att det är morgon eller gå och lägga sig i sovrummet och låtsas att det är natt eller lägga sig i soffan och strunta i vilket. Han säger att de kan göra alltihop.

Hon snurrar runt ett varv och säger varför inte en promenad också i så fall, med kamera.

”Strutssafari?” frågar han och ler för första gången den här dagen.

”Ja”, fnissar hon.

Han tittar på hennes leende, tar efter och säger:

”Varför har vi inte det så här jämt?”

”Därför du har stängt in dig bakom ett staket”, säger hon och leendena kraschlandar.

Hon går ut i köket och börjar plocka med maten som står kvar, men slutar, ropar till honom i hallen att hon vill gå ut med en gång, hon känner sig så konstigt varm, behöver luft, köket får vänta.

”Tänk om vi går rakt på en struts?”

”Ja tänk om något mer oväntat händer? Varför kan du inte...”

”Jag blev väl min egen fångvaktare”, sa han sakta. ”Staketet höll mig kvar. Jag hade lagt ner mina känslor i det, i väntan, i hoppet. Hon gick ut genom grinden, det var lätt för henne. Men jag har aldrig kommit över sveket. Kan du inte fatta det?”

”Nej, jag kan inte fatta hur du bara blev sittandes och väntade på att någon skulle komma och fösa dig vidare. Och så när jag kommer vågar du ändå inte utan vill fortsätta vegetera i din stumhet och dumhet. Du blir till och med aggressiv av att staketet går sönder fastän det är det bästa som hänt dig. Det har ju öppnat dig! Tänk om det fortsätter så? Att ju mer som går sönder desto mer levande blir du?”

De tar på sig skor och jacka, hon hämtar en kamera och de går ut genom köksdörren, lämnar den öppen, försvinner nerför gången mot soptunnorna och hålet ut till allmänningen. Det blir tyst, men inte länge: Fuktklafsande steg lösgör sig ur trädgårdens stillhet, först över stenplattorna, sedan in i köket. Fnysande skakar någon sin fjäderdräkt, stöter mot en stol och

flaxar skrämt iväg, men dunkar mot kylskåpet istället och far tillbaka mot bordet där synen av maten dock får vederbörande att stanna upp och nyfiket plocka med näbben bland köttbitar och ostar. Även smörbyttan undersöks, men saltgurkan spottas ut. Den långa halsen sträcks rakt upp och fågeln släpper ifrån sig en kladdhög på golvet.

Var hälsad sköna gäst! Din entré kommer lägligt. Hon sa nyss att han gjorde sig bäst bland ruiner och bättre läge för det kan han inte få, öppningen i staketet är ändå utan återvändo. Så tveka inte utan gå vidare. Här har du vardagsrummet, men fortsatt vet jag till det allra heligaste, teverummet. Se där, du tar dig ju fram riktigt bra. Men oj, där snodde du visst in dig i den stora tunga golvlampans sladd och i panik sparkar du dig loss varvid lampan med full kraft svingas mot den fina, men ack så bräckliga teven som krossas mot väggen och de fotsida nylongardinerna. Vilken smäll: rök och gnistor slår ut från apparaten och nu flammar hela härligheten upp i ett enda eldhav. Det här gjorde du riktigt bra, min käre fågel Fenix. Nu blir slutet gott för alla.

Av:

Anna-Mi Wendel

Slussbrovägen 10

18441 Åkersnberga

0735 12 93 03

amwwendel@gmail.com